

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag hoorden we Jezus zeggen:
'Als de graankorrel niet in de aarde valt blijft hij alleen:
maar als hij sterft brengt hij veel vrucht voort.'
De graankorrel moet dus blijkbaar eerst sterven
om daarna vrucht te kunnen dragen.

Maar nu heb ik, eerlijk gezegd,
altijd een beetje moeite met dat woordje:
'sterven'.

En juist in ons geloof komt dat onderwerp 'sterven'
zo vaak aan de orde.

Goede Vrijdag en Pasen,
sterven en opstaan,
dood en verrijzenis,
kruis en opstanding.

En zo vraag ik me dan altijd weer af:
Kan ons geloof nou niet zonder dat sterven?

Nou, dat is nog niet eens zo'n hele rare gedachte.
En daarvoor neem ik u even mee naar het paradijs.
Het allereerste begin.
Adam en Eva.

Daar is de mensheid toch ooit begonnen.
Daar ligt toch het begin van ons allemaal!
En weet u wat nu het mooie is!
In het paradijs was er geen dood!
Alleen maar leven.

Ik geef u een voorbeeldje
De bomen daar droegen iedere maand vrucht.
Dat kunnen we lezen vanuit het nieuwe Paradijs,
het Nieuwe Jeruzalem.
Dat wil zeggen dat het iedere maand
meimaand was!
Mijn favoriete maand.

Iedere maand weer lente, voorjaar,
bloemen, vruchten, leven.

Maar helaas, door de zonde van de eerste mens,
het eten van die ene boom van kennis van goed en kwaad,
de boom, waarvan God verboden had om van te eten,
door dat eten van die ene boom
is de mensheid buiten het paradijs geraakt
en leven we nu in een wereld
waar ook de dood heerst.

Maar nogmaals, dat was dus niet
de oorspronkelijke bedoeling voor ons mensen!
Dus als ik een zekere tegenzin heb
om over 'sterven' te spreken
is dat niet zo raar.
Het hoorde dus van oorsprong ook niet bij ons mensen.

Laten we nu eens gaan kijken
naar het evangelie van vandaag.
Daar zien we een paar mensen uit Griekenland, Grieken,
en die willen Jezus wel eens zien!
De Grieken waren bekend om hun wijsheid.
Het land van de filosofen.
Ik hou van Griekenland.
Ik hou van filosofie.
En zo wilden deze Grieken ook alles weten
over wijsheid en leven.
En ze voelden aan:
daar zal Jezus ook zeker wel iets bijzonders
over kunnen zeggen!
Dus: 'Wij willen Jezus wel eens zien!'

Maar een onderwerp als dood en verrijzenis,
sterven en opstaan,
dat vonden ze maar iets belachelijks.
De apostel Paulus schrijft later over de Grieken.
De wijsheid van het kruis van Christus
is voor de Grieken een dwaasheid.

Daar wilden zij niets van weten!

En wat is nu het antwoord van Jezus
op deze uitnodiging van deze Grieken?
'De graankorrel moet eerst sterven,
pas dan kan hij vrucht voortbrengen.'
Dat was het antwoord waarmee zij het moesten doen!
En bovendien wist Jezus ook nog
dat dit ook voor zijn eigen leven zou gelden.
Jezus wist dat Hij eerst moest sterven in Jeruzalem
en daar op de derde dag verrijzen.
En dat zou dan het begin zijn van Echt Leven!
Vrucht dragen.

Maar Jezus zag daar toch ook wel tegen op.
Dat vind ik dan ook weer zo ontroerend.
Een beetje zoals ik niet graag over 'sterven' spreek,
zo zag Jezus er tegen op
om zelf te moeten sterven.
Ook al wist Hij dat Hij de derde dag weer zou verrijzen.
In de grondtekst staat:
'Nu is mijn ziel ontroerd!'
Bang!
Paniek!
Help, wat moet Ik zeggen?
Maar toch weet Jezus dat dit de enige weg is
om bij het ware leven uit te komen.

Wij zijn door de zonde als het ware
in het water terecht gekomen.
En wij dreigen in dat water te verdrinken, te sterven.
En er is voor Jezus maar één manier
om ons te redden.
Om zelf in dat water te springen
en ons eruit te halen.

Maar nogmaals, bij het sterven van de graankorrel
zouden we dus niet zozeer

alleen maar aan sterven moeten denken.
Alsof de graankorrel eerst vernietigd moet worden.
Maar we zouden juist meer moeten denken aan het volgende:
Dat is dé manier waarop de graankorrel juist tot leven komt.

Misschien mag ik daar nog
een hele eenvoudige vergelijking bij maken.
Een vergelijking die misschien niet helemaal opgaat,
maar ons toch een beetje verder kan helpen.
Ik heb een keer een liesbreuk operatie moeten ondergaan.
Dat is eigenlijk een hele eenvoudige operatie.
's Ochtends ga je naar het ziekenhuis,
halve verdoving door middel van een ruggenprik,
en dan een kleine ingreep.
En 's middags kun je weer naar huis.
Maar toch, leuk is het allemaal niet.
En ook een beetje spannend.

Maar ineens realiseerde ik me:
Ja, maar voor een arts is het nog spannender.
Die moet eerst met een mes,
met de scherpe punt ervan in mijn buik steken.
Dan een stuk open snijden.
Je moet maar durven.
Ik zou het niet durven.
En dan een kleine medische handeling verrichten.
En dan de snee weer dicht naaien,
met naald en draad door het vlees heen!
Ziet u het voor zich!
Begrijpt u dat ik toch liever patiënt ben dan arts.
Ieder zijn vak!
Groot respect voor artsen en chirurgen!

Wel, ik hoop dat u met deze vergelijking aanvoelt,
dat de operatie van de arts niet is
om mij kwaad te doen.
Ik zou bijna zeggen: niet om mij te vernietigen.
Maar juist het tegenovergestelde.

De arts wil mij beter maken.
Daar moet het accent op liggen.

En zo hoop ik dat we nu de woorden van Jezus
ook wat beter kunnen verstaan.
De graankorrel moet eerst sterven,
ja natuurlijk,
maar wel om daarna vrucht te kunnen voortbrengen.
Zoals een arts een operatie uitvoert
om ons uiteindelijk beter te maken!

En weet u wat het mooie is:
Dit alles begint eerst in ons hart.
Eerst worden wij diep van binnen,
in ons hart vernieuwd!

En wat ons lichaam betreft,
ons lichaam heeft daar nog niet direct deel aan.
Ons lichaam zal nog eerst gewoon oud worden
en dan pas tenslotte sterven.
Maar het goede nieuws is.
Dat ook ons lichaam eens zal delen
in de verrijzenis van Christus.
Op het einde der tijden.
En dan zullen wij werkelijk mogen komen
in het Nieuwe Jeruzalem,
waar het woordje sterven
niet eens meer bestaat!
Oh, wat kan ik daar soms naar uit zien!
Amen!